

»Netop det, Hr. Oberst, at Planen er sund og god.«

»Pr . . . rrrrr! Nu gaar jeg fra Snøvsen! Hvad er Meningen med dette her?«

»Altsaa: for at tale rent ud. Mener virkelig Hr. Obersten, at vor Nabo mod Syd roligt vilde se paa, at der skabes Hamburg en saa farlig Konkurrent?—Jeg troer det ikke. Aldrig i Evighed!«

Obersten kastede sig tilbage i Stolen med Hænderne i Siden.

»Er De gal, Delft! Hvordan skulde Tyskerne kunne forhindre det? Mener De, at de vilde erklære os Krig i den Anledning, — hva'?«

»Gud, — Krig! Det var saavist ikke fornødent. Bare saadan en lille, lidt bestemt formuleret Note fra Berlin til København, . . . saadan noget har før været tilstrækkeligt i lignende Tilfælde.«

»Nu har jeg i mine livskabte Dage aldrig hørt noget saa tosset!« udbrød Obersten og blev som en kogt Krebs over hele Kroppen. »Hvor kommer De paa den forrykte Tanke, Mand! Har De hørt noget, spørger jeg?«

Hr. Delft trak paa Skuldrene.

»Saadan er Tilværelsen for de smaa Nationer! De maa bøje sig . . . og endda tie til Forurettelsen. Det er sørgeligt, meget sørgeligt, men det er Livets Gang. De smaa maa være føjelige overfor de store . . . føjelige og forsigtige . . . yderlig forsigtige,«